

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Isidoro Diacono. 95.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

τῷ δ' εἰπεῖν ἑκείνῳ, τῷ τοι παρεγρά-
 φατο. ἕκτον, πῶς πρὸς τὸν Ἰωάννην
 μετὰ πολλὰς γενεὰς περὶ τῆς ἀπέστ-
 λαι, πενσύνδοιοι, εἰ αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶ-
 φήτης, καὶ κείνος ἔφη, οὐκ εἰμὶ. πρῶ-
 φήτης μὲν γὰρ ἴδω. ὁ πρῶφήτης δὲ οὐκ
 ἴδω. ἔσδομον, πῶς τοῦ σωτῆρος δεῦρο
 φοιτῆσαι, οἱ τὰ θαύματα τὰ θεῶν ἰδοῖν.
 ἔλεγον, ἔπος ἔστιν ἀληθὲς ὁ πρῶφ-
 ήτης σωσάτω οὐκ πῶς αὐτῷ ἐαν-
 τίσταται, καὶ τὸν ἀληθῆ πρῶφῆτην
 καὶ βασιλέα πρῶφῆται.

Ἰσίδωρος Διάκονος. 56.

Ἐπειδὴ ὁ σφώτατος καὶ ὀξύτατος
 τὸ πολυβρίλλιον πρῶφῆται ἐμπ-
 ρυψάσαι σοι σωθῆναι καὶ σαφῆς, καὶ
 μὴ ἀφ' οὐκίλων πινῶν παρεκλέσασαι.
 ἵαπερον δὲ γὰρ τὴν ἀντίκειται. τὸ μὲν
 γὰρ σαφές πολλῶν δ' αἰται λόγων. τὸ
 δὲ σιωποῦν, ὀλιγων, ὡς ἂν οἴσῃ ἂν
 συγκεράσασαι τὴν σαφῆναι τῇ σω-
 τῆρι, ἔπιπλῶ. κρείττον μὲν πρῶ-
 φησιν οἱ τῷ κρείττονι μέρει τοῦ ἀνθρώ-
 πῳ, τὸ κρείττον πρῶφῆται. εἰ δ'
 ἀσαφές εἶναι δοκεῖ τὸ ἐπιπλῶν, σα-
 φέστερον εἰρήσεται, ἀμεινον μὲν πρῶ-
 φησιν, οἱ τῷ βέλτερονι μέρει τῶν ἀνθρώ-
 πῳ τῆς λογικῆς ψυχῆς τὸ θεῶν ἐξου-
 κονίζοντες. οἱ γὰρ ἀνθρώπων μορφῶν αὐ-
 τὸ ἡρώδῳ, πάντων ἡλίθιοι. ἐπειδὴ
 τοῖς συγκεράσασαι εἰρημῶν πε-
 ριπλῶνται. καὶ οὐδὲν θεῶν ἐν-
 ροῖν ἀνέχονται. πῶς γὰρ εἰρηται. Ἐν
 σκέπη τῆς πτερυγῶν σε σκεπάσῃ με-
 κα. Ἐπὶ ὀφθαλμοῖς κυρτοῖς ἔπιπλῶνται
 πτερυγῶν ἔπι πᾶσι τῶν γινῶ. τοῦ ἀνθρώ-
 πῳ μίτε πτερυγῶν, μίτε ἔπι ὀφθαλ-
 μῶν ἐχόντος. πῶς δ' ὁ Παῦλος ἀπε-
 φήσατο, μὴδ' ἐνθυμῆσας ἀνθρώπου
 τὸ θεῶν εἶναι ὅμοιον. πῶς δ' ὁ Ἡσαΐας
 ἔφη. Εἰ πάντα τὰ ἔθνη ὡς σαζῶν ἐπὶ
 χεῖρου, καὶ ὡς στέλος ἐλογίσασαι. ὁ δὲ
 Λίβανος ἔχ' ἰχθύνος εἰς χεῖρον, καὶ
 πάντα τὰ τετραπόδα οὐκ ἰχθύνος εἰς

prophetam non audierit. Cū autē dixit,
 illum, hūc profectō submouit. Sextō, Quo-
 nam pacto ad Ioannem, post multas æta-
 tes in lucem editū, miserunt, percunctan-
 tes an propheta ille esset: ille autē dixit,
 Non? Etenim propheta quidem erat, at nō
 ille propheta. Septimō, Quonam pacto,
 cū Saluator in terram venisset, ij, qui mi-
 racula videbant, his verbis utebantur, Hic
 est verē propheta ille. Animaduerrat ergo
 ille quot sint, quæ aduersus eū pugnent: ac
 verum præcognitorem ac regem adoret.

Isidoro Diacono. 55.

Quoniam tu, vir sapientissimus & acu-
 tissimo ingenio præditus, peruulgatissimā
 quæstionem breuiter tibi ac perspicuē, ac
 non per ambages quædam & circuitū ex-
 plicari petiisti, alterum autē alteri aduer-
 sator (perspicuitas enim longam orationē
 requirit: breuitas autē succinctam & exi-
 guam) breuitate ac perspicuitate, quantum vires meæ fe-
 runt, perspicuitati admixta hæc ad te scribo.
 Præstantius quidem faciunt, qui præ-
 stantioris hominis parti, id quod præstan-
 tius est, comparant. Quod si obscurū esse
 videtur quod dixi, dilucidius loquar. Re-
 ctius faciunt, qui meliori hominis parti,
 hoc est animæ ratione præditæ diuinū nu-
 men simile esse dicunt. Nam qui illud hu-
 mana forma præditum esse arbitrantur,
 prorsus stolidi & amentes sunt: quādoqui-
 dem iis, quæ per indulgentem demissionē
 dicta sunt, implicantur, nec quicquā diui-
 nus cogitare sustinent. Quonā enim mo-
 do dictum est, In vmbra alarum tuarū pro-
 teges me: &, Septē oculi Domini, lustran-
 tes vniuersam terram: cū homo nec alas,
 nec septem oculos habeat? Quonā item
 pacto Paulus ne cogitationi quidē homi-
 nis diuinū numē simile esse pronunciauit?
 Quonā rursum modo ab Esaia dictum
 est, Si omnes gentes vt gutta à situla, & ve-
 lut salvia reputata sunt, & Libanus mini-
 mē sufficit ad exustionem, & omnia qua-
 drupedia minimē sufficiunt ad sacrificiū,
 cui assimilabitis Dominum? Quonā de-

ni que pacto Moses, cuius vocem improbe ac veteratorie exponere conantur, dixit, Atque hoc studiosè retinebitis in cordibus vestris, quod non vidistis omnem similitudinè in die qua locutus est ad vos. Ceterum ne illi quidem, nisi opinione fallor, verè hoc astruunt. Imperij enim ac regni imago est, non essentia. Si autem probis operibus studuerit, virtutis quoque imago ac simulacrum erit. Nam etsi immortalem esse statuimus animam intelligentiæ participem, at non tamen eiusdem cum diuinissima illa & sempiterna natura essentia: verum tantum ab ea remotam ac disitam, quantum verisimile est rem creatam à creatore. Si enim anima ad Dei imaginem condita est, proculdubio mulieris quoque anima. Quorsum itaque dixit Paulus, Vir non debet velato esse capite: est enim imago & gloria Dei: mulier autem gloria viri est? Nam cum mulieris anima immortalis atque interitus experts sit, quemadmodum & viri anima, quid tandem afferitur, quamobrem Paulus cum distinctione quadam istud dixerit? Quod si aduersus hæc, Mosen aduersus Paulum armantes, illud protulerint, Faciamus hominem ad imaginem & similitudinè nostram, maxime quidè illud dicere licet, singulare esse dictum istud, ac non de vtroque enunciatum esse. Verum hoc tamen minime esse dicemus. At si, id quod deinceps sequitur, produxerint, Et imperent, iam nobis hæc verba suffragabuntur. Hinc enim perspicue demonstratur, diuinæ imaginis decus in imperio tanquam certa nota insigniri. Quod si querant quid causæ fuerit Paulo, cur virum diuinam imaginem, mulierem autem viri imaginem esse pronunciarit, illud respondebimus, quod primùm quidem pari honoris gradu mulier erat, atque diuino beneficio idè imperij ius obtinebat. Postquam autem lapsa est, imminutum ac mutilatum est ipsius imperium, ac sub viri potestatem redacta est. Honoris æqualitatè non tulisti: inferiorem gradum accipe. Ad virum erit conuersio tua, & ipse dominabitur tui. Itaque liber quidem ille, qui à

ολοκάρωσι, ἢ ἰμοιώσασσι κύριοι, πῶς δὲ Μωσῆς ἐπὶ τὴν λέξιν κερύρατος ἐρμηνεύειν περιέδρα. ἔφησε. Καὶ φυλάξεσθε σφόδρα ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. ὅτι οὐκ ἴδτε πᾶν ὁμοίωμα ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἢ ἐλάλησε πρὸς ὑμᾶς. πλὴν ἐδ' ἐκείνοι τὸ ἀκριβές, ὡς γὰρ ἡ γυνὴ, δογματίζουσι. ἀρχὴς γὰρ καὶ βασιλείας ἔστιν εἰκὼν ὁ ἀνὴρ, οὐκ οὐσίας. εἰ δὲ εὐπράξοι, καὶ ἀρετῆς. εἰ γὰρ ἐξ ἀθανάτου οὐκ ἐξομεθα εἶναι τὴν νοεράν ψυχὴν, ἀλλ' ἐκ τῆς θεοτάτης ἐκείνης καὶ ἀνάρχου φύσεως ὁμοῦσιον, ἀλλὰ τοσοῦτον ἀπέχουσαι, ὅσον εἰκὼν κτίσμα τοῦ κτίσαντος. εἰ γὰρ ἡ ψυχὴ κατ' εἰκόνα, δηλοῖται καὶ ἡ τῆς γυναικὸς. τί ἐν δὴποτε εἶπεν ὁ Παῦλος. Ἀνὴρ μὲν γὰρ οὐκ ὀφείλει κατακαλύπτεισθαι τὴν κεφαλὴν, εἰκὼν, ἐξ ὁδοῦ θεοῦ ὑπάρχων. ἡ δὲ γυνὴ ὁδοῦ ἀνδρὸς ἔστι. ἡ γὰρ ψυχὴ τῆς γυναικὸς ἀθανάτου, καὶ ἀφάρτου ἔστι, ὡς καὶ τῆς τοῦ ἀνδρὸς, τί δὴποτε μετὰ διορισμοῦ πρὸς τοῦτ' ἔφρασαν ὁ Παῦλος. εἰ δὲ πρὸς ταῦτα ἀστυπεύγχοι ἀνηπιζόντες τὸν Μωσῆα τῷ Παύλῳ. τὸ ποιήσωμεν ἀνὴρ κατ' εἰκόνα ἡμετέρας, καὶ κατ' ὁμοίωσιν. μάλιστα μὲν διωκτοὶ εἶπεν, ὅτι εἰκὼν ἔστι τὸ εἰρημόν, καὶ ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν εἰρηται, πλὴν ἐξ ὁδοῦ. εἰ δὲ τὸ ἐξ ὁδοῦ παραχρησῆται τὸ κατ' ἀρχήν, πρὸς ἡμῶν ἔσται τὸ εἰρημόν. δείκνυται γὰρ λαμπρὰς τὸ κατ' εἰκόνα, ἐν τῷ ἀρχικῷ χαρακτικῷ ὁμοίωσιν. εἰ δ' εἴποιεν, πᾶς ἐν ὁ Παῦλος, τὸ μὲν, εἰκόνα θεῶν. ἡ δὲ τῆ ἀνδρὸς ἀπεφίνατο. φησὶ μὲν, ὅτι ἐξ ἀρχῆς μὲν ὁμοίωσιν ἢ ἡ γυνὴ, καὶ τὴ αὐτῆς ἡξιοῦτο ἀρχῆς. ἐπειδὴ δ' ἐπίσσει, ἡ λατρεία, καὶ ἡ κρατεία ὁδοῦ αὐτῆς ἢ ἀρχῆς, καὶ ὑπὸ τὸν ἀνδρὰ γένηται. οὐκ ἠνέγκας φησὶ, τὴν ἰσοπμίαν, δέχεται τὴν ἐλάττωσιν. πρὸς τὸν ἀνδρὰ σε ἡ ἀποστροφή σε, καὶ αὐτὸς σου κυριεύσει. ὡς ἡ μὲν κοσμοποιεῖται τὴν πρὸς τῆς ἀμαρτίας τὴν γυναικὸς δαλοῖ

ἄλλοι ἀρχὴν. τὸ δ' ἀποστολικὸν λό-
 γον, τίς μετὰ τὸ πᾶσιμα ὑποτα-
 γῶν. ὅτι δὲ τῶ κεχειρωτοῦνται πάν-
 των τῆς ἐπιγείων ἀρχῆναι τοῦ ἀνθρω-
 πον, τὸ κατ' εἰκόνα σαφές. ἀκού-
 σοι τῆ μελαβδὸς πᾶς θείας δέλτας, καὶ
 πᾶς βασιλικῆς συλλαβῆς ἐρμηνεύον-
 τος καὶ φραζοῦτος, δόξῃ καὶ πμῇ ἐστ-
 φανώσας αὐτὴν, καὶ κατέστησας αὐτὸν
 ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα τῆς χειρῶν σου,
 ὡς ποῦ γὰρ τὸ θεῖον πάντα, ἔπαυ καὶ ὁ
 ἀνθρώπος τῆς ἐπὶ γῆς βασιλεύει. ἐχθ-
 ρὸν οὐδὲ τὸ ἀρχῶν σαφὸν τίς βασι-
 λικῶν εἰκόνα. τὸ κατ' ὁμοίωσιν, εἰ μὴ
 δοκίμῃ πᾶσι ἐν τῷ θεῷ λέγεσθαι.
 ὡς τὸ, εἰ δὲ ἐκκοιμήθῃ καὶ ὑπνωτα-
 καὶ τὸ, μακάριος ὁ σμυίων ἐπὶ πῶ-
 χον καὶ πέντη. οὕτως ἐρμηνευτέον, ὅτι
 τίς ἀρχὴν αὐτῶ ἐνεχίευσεν ὁ θεός,
 ἢ ἐπὶ δὲ εἴηται τίς ἀρετῶν, καὶ σώσει
 τίς ὁμοιότητα ἐδέξα, φησὶ, τίς π-
 μῶν, δὲ εἴηον τίς ἀρετῶν. ἢ τὸ μὲν
 τῆ δὲ μισθία, τὸ δὲ τῆ παρὰ τῆς τῆ
 δὲ μισθία εἶτος ἀνακένται. καὶ τὰ κα-
 τὰ τὸ ἀλλοί, τὸ ἐξ ἀρχῆς μὲν εἰρηά.
 Ποιήσασθαι ἀνθρώπων κατ' εἰκόνα ἡμε-
 τέραν καὶ κατ' ὁμοίωσιν. ὑπερὸν δὲ, καὶ
 ἐποίησεν ὁ θεός τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰ-
 κόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτὸν, καὶ ὡς ἑ-
 βέντος, τὸ κατ' ὁμοίωσιν. ἢ ὡς τὸ αὐ-
 τὸ ἐμφανέως τῆς λέξεως, ὡς ἐφ' ἑ-
 ἑλίων, ἀναρτηθείσης τῆς ἀρετῆς, ἢ
 ἢ τὸ τοιοῦτον τὸ εἰρηά. Ποιήσα-
 μὲν ἀνθρώπων κατ' εἰκόνα ἡμετέραν,
 ἢ ἐκ παρὰ τῆς γένηται κατ' ὁμοίω-
 σιν. διὸ παρὰ μὲν τῆς δὲ μισθίας ἀμ-
 φότερα εἶπε. μετὰ δὲ τίς δὲ μισθίας,
 θάτεροι. ὁ μονογενὴς γοῦν θεός ἐπὶ τῆ
 μίας, φησὶ, γίνεσθαι ἡμοιοὶ τῆ παρὰ
 ὑμῶν τῆ ἐν τοῖς ἔργοις, ὡς τῆς μὲν
 δὲ μισθίας, τὸ κατ' εἰκόνα σαφές,
 τῆς δὲ παρὰ εἴσεως, τὸ κατ' ὁμοίω-
 σιν. εἰ δὲ φαίη, πῶς οὐδὲ εἶγε τίς ἀρ-
 χὴν πάντων τῆς ἐπὶ γῆς εἴληφεν ὁ
 ἀνθρώπος: τὰ θεῖα δὲ δοκεῖ παρὰ ἐκεῖ-
 νου τίς ἀπολογίαν, εἴτε ἀληθῆς εἴη,
 εἴτε μὴ, ἢ πνεῦμα φάσαι, ὅτι ἐν ταῖς

mundi effectione nomen ducit, mulieris
 ante peccatum imperium declarat. Apo-
 stolicum autem oraculum subiectionem
 eam, quæ peccatum consecuta est. Quod
 autem hinc diuinę imaginis decus retinea-
 tur, quod homo terrenorum omnium prin-
 ceptus creatus sit, audi Pfalmographū, diui-
 na verba & syllabas ad hunc modū inter-
 pretantem: Gloria & honore coronasti eū,
 & cōstituisti super omnia opera manuum
 tuarum. Vt enim Deus omnium rerum, ita
 etiam homo eorū, quæ in terra sunt, prin-
 cipatum tenet. Quocirca regiam imaginē
 gerit, si principatum suum conferuet. Ac
 verò hæc verba, *ad similitudinem* (nisi quidā
 cum præcedentibus synonyma esse existi-
 ment, velut hæc, Ego dormiui & sopora-
 tus sum, & item hæc, Beatus qui intelligit
 super egenum & pauperem) ad hunc mo-
 dum exponenda sunt: nempe quod Deus
 imperium ipsi ob eam causam mandauit,
 vt virtutem ostendat. Honorem, inquit,
 accepisti: virtutem ostende: vt alterū crea-
 tioni, alterum eius, quod creatum est, vo-
 luntati atque arbitrio ascribitur. Atq; istud
 fortasse hinc declaratur, quod initio qui-
 dem dictum sit, Faciamus hominem ad
 imaginem nostram, vt ex voluntate animi,
 que instituto ad similitudinem fiat. Ac
 proinde ante procreationē quidē vtrum-
 que dixit: post ipsam autem, alterum dun-
 taxat. Sanè vnigenitus Deus, cū ad nos
 venit, his verbis vsus est, Estote similes Pa-
 tris vestri qui in cælis est: perinde scilicet
 atque procreatio imaginem, voluntas au-
 tem animique institutum similitudinem
 feruet. Quod si dixerint, Qui fit igitur, vt
 cū homo rerum omnium, quæ terræ cō-
 plexu continentur, imperium acceperit,
 feras pertimescat? hac defensione omissa,
 siue illa vera, siue falsa sit, quam quidam
 attulerunt, asserentes in diuinis libris fera-
 rum imperium minimè positum, verū à
 nonnullis postea adiectum fuisse, recta via
 respondebo, atque illud dicam, quod pri-
 mum quidem, cū diuina imago in co-
 eluceret, omnia ei subiecta erāt (vnde etiā
 ipsis nomina imposuit:) at postquam à

diuino mandato recessit, optimo iure imperium ipsi mutilatum atque imminutum est, atque non omni quidem imperij iure deturbatus est (nam alioqui frigida profus gratia inuenta fuisset) sed tamen aliqua ex parte truncatus est ipsi principatus. Neque enim æquum erat, ut is, qui victus fuerat, corona donaretur, verum ut belluarū terrore coërceretur, atque ad meliorem mentem reuocaretur. Quod autem hoc verum sit, hinc constat, quod cum Noë, iustitiam colendo & amplectendo, hanc imaginem repurgasset, feræ omnes ad eum se contulerunt, veterem seruitutem confitentes, atque eum, qui primum peccauerat, atque imperij parte multatus fuerat, propemodum accusantes. Quinetiam Daniëlem leones, & tres pueros ignis veritus est: nec vipera Paulum vlllo modo lesit. Quamobrem ex eo quod isti auitum imperium reuocarunt, perspicuum est eum integrum quidem accepisse, verum partem aliquam amisisse. Atque hæc à nobis dicta sint. Quod si quis melius aliquid habet quod proferat, dicatur sanè atque audiatur.

Paulo. 96.

Cum omnes artes vsu atque exercitatione confirmantur atque incrementa capiant, cessatione autem ac desidia intereunt: tum præcipue dicendi facultas. Nam cum colitur & irrigatur, maximè crescit: cum autem negligitur, facile abscedit & auolat. Quorsum autem his verbis vtar, fortasse minimè ignoras, qui diuinam sapientiam ac virtutis cultum assiduis incrementis augere atque amplificare debes.

Zosimo. 97.

Quamuis & ætate senex sis, & propter sacram ordinationem appelleris: rumor est tamè te moribus iuuenem agere, atque quemuis iuuenem ac florentem. Improbi-

θείας δέλτοις, ἢ ἀρχὴ τῆς θεοφιλίας. Οὐκ ἐπέκειτο. ἀλλ' ὑπερον ὡς πρὸς πρῶτον προσέτερον, ἐξ εὐθείας τὸ ἀπολόγηται ποιήσασθαι. ὅτι ἐξ ἀρχῆς μὲν αὐτῶ ὅτε ἐλάμπεν ἢ εἰκῶν, πάντα ὑπέκειτο. διὸ καὶ ὀνόματα αὐτοῖς ἐπέθηκεν. ἐπειδὴ δὲ παρήκασεν, ἠρωτησιάσθη αὐτῷ εἰκότως ἢ ἀρχῆ. καὶ πάσις μὲν οὐκ ἐβλήθη, ἵνα μὴ ἐωλος ἢ χρεῖς εὐρεθῆ. ἠρωτησιάσθη δὲ. ὃ γὰρ δὴ γινώσκον ἦν τὸ ἠπθίβεται καὶ σφραγισθῆναι, ἀλλὰ τῶ φέρεται τῆς θεοφιλίας σφραγισθῆναι, ὅτι δὲ τῶτ' ἐστὶν ἀληθές, ὅτε ὁ Νῶε τίς εἰκόνα τὰ αὐτῶν ἀνεκάρησε, τὸ δικαιοσύνην ἀσμενίσασθαι. ἦλθε γὰρ αὐτῶν πάντα τὰ θεοφιλία, τὴν ἀρχαίαν δὲ θεοφιλίαν ὁμολογηῶντα, καὶ μονοθεῖαν τὸν ἐξ ἀρχῆς ἀμαρτηνότητα, καὶ μέρος τῆς ἀρχῆς ἀπολέτατα κατὰ μεμφομένηα. καὶ τὸ Δαυὶδ δὲ οἱ λέοντες ἠδέσθησαν. καὶ τὸ πρὸς τοῦ πᾶσις τῶν τρεῶν, καὶ ἡ χρεῖς τῆς Παύλου ὅτι ἐβλάστη. διὸ οὐκ ἀνεκάρησαν τὸ ἀπορητικὸν ἀρχαίαν. διὸ λόγος ὅτι κακείνος εὐληθῶς μὲν ὀλοκλήρον, ὅτι μέρους δ' ἀπολέσας, καὶ τὰ αὐτῶν μὲν ὡς ἡμῶν. εἰ δὲ πρὸς ἐχθρὸν βέλποισι λέγειν, καὶ λέγειται, καὶ ἀκέραια.

Παύλου. 95.

Πᾶσαι μὲν αἱ τέχναι, ταῖς μὲν μελέταις συγκροτούμεται, καὶ μείζους γίνονται. ταῖς δ' ἀρχαῖς ἀπολλύονται. μάλιστα δὲ ἢ τῆς λόγων διδάμμις. γεραπευομένη μὲν γὰρ καὶ ἀρδευομένη, μεγίστη γίνεται. ἀμελεσμένη δὲ, βραδείας ἀποφοιτᾷ καὶ ἀφίπταται. ὅτι δὲ καὶ ἐν ταῦτα λέγω, ἵσως οὐκ ἀγνοεῖς, ὅτι θεοφιλίας σοφίας καὶ τίς τῆς ἀρετῆς ἐργασίας δὴ χρεῖς ἂν ταῖς ἀπορητικαῖς αὐξάν, καὶ μείζους καὶ γινώσκω.

Ζωσίμου. 98.

Πρεσβύτερον ὄντα σε καὶ τῶν ἡλικίας, καὶ καλεῖσθαι, καὶ τῶν χειροτονίας φασὶν πεπορεύειν τοῖς πρόποισι, καὶ πάντα ἀκμάζοντα ἀποκρύπτειν τὰ τὰ
οἰτα.